

A cincea poruncă

Eric Frattini

Traducere
ANDRA ENESCU
CĂTĂLINA POHOAȚĂ
RUXANDRA LUCA

t...
TRITONIC

Lui Hugo, pentru mine cel mai de preț, pentru că mi-a dat în fiecare zi din viața lui dragoste și bucurie...

Silviei, pentru dragostea ei, pentru liniștea pe care mi-o transmite și pentru sprijinul ei necondiționat, fără ea nu aș putea să scriu...

Mamei mele, un adevărat sprijin în viața mea personală dar și de scriitor, ei îi datorez totul...

Nimic nu este mai frumos decât să știi totul.

ATHANASIUS KIRCHER
Ars Magna Sciendi (1669)

MULȚUMIRI

Lui Manuel Durán, Virginiei Galán, lui Mercedes López Molina și Marinei Penalva-Halpin, care au citit manuscrisul în același timp în care acesta se năștea. Comentariile, aprecierile și recomandările lor m-au ajutat să dezvolt povestea aceasta.

Doctorilor José B. del Valle și Carlos Velasco, de la Centrul de Instrucție în Medicină Aerospațială (CIMA), pentru sfaturile lor cu privire la efectele forței G asupra ființelor umane.

Lui Gerry Kennedy, Rob Churchill și Marcelo Dos Santos, cei trei cei mai buni experți în *Manuscrisul Voynich* din lume. Fără minunatele lor studii mi-ar fi fost foarte greu să scriu acest roman.

Mamei mele, adevărată devoratoare de cărți, care a urmărit dezvoltarea acestei povești, pas cu pas, paragraf cu paragraf, până la transformarea ei în roman.

Lui Pilar Cortés, care m-a împins și m-a încurajat să mă lansez în lumea minunată a narațiunii.

O parte din acest roman este a lor...

CAPITOLUL I

Siena, 1630

Matteo Argenti mergea pe o stradă întunecată din orașul italian, foarte aproape de Piazza del Campo. Se mai puteau vedea încă steagurile *contradas-urilor* ce participau la cursa Palio, atârând de balcoane. Tânărul se întoarse pe Via del Fonte și intră într-o casă. Acolo, lângă mobilierul format doar din două paturi mizere și o masă, se puteau vedea mai multe pagini împrăștiate dintr-o carte ciudată al cărei text nu era înțeles de nimeni.

În timp ce își scotea pălăria și mantia, o mână ascunsă într-o mănușă îl prinse venind din spate, acoperindu-i nasul și gura pentru a-l împiedica să țipe și să respire. Cu o mișcare abilă, misteriosul vizitator luă cu mâna dreaptă un pumnal subțire și lung și i-l introduse prin gât, până la creier. Acum nu mai avea decât să aștepte al doilea obiectiv.

Bărbatul lăsă corpul lui Matteo să cadă, cu pumnalul încă înfipt în gât, și îl aranjă pe unul din cele două paturi, acoperindu-l cu o pătură. De îndată apoi, asasinul se închină cu semnul crucii și, rostind cuvintele *Factum nec fractuem, silta nec silto*, favor pentru favor, liniște pentru liniște, se puse pe așteptat în timp ce curăța cu mantia sângele ce rămăsese pe lama pumnalului.

Când se înnoptă, Marcello Argenti, al doilea obiectiv, ajunse și el în casă. Fără să-i lase timp să reacționeze, folosind aceeași tehnică, asasinul își apucă prada de spate, dar Marcello era mai puternic decât fratele lui. Reușind să îl înfrângă, atacatorul își supuse victima din față și o doborî cu gura în jos. În timp ce rostea cuvintele „Dispus la durere prin tortură, în numele Domnului“, îl țintui în gât, în direcție ascendentă, pătrunzându-i limba și bolta palatină, cu același pumnal lung și subțire pe care îl folosisese pentru primul său obiectiv. Era o tehnică pe care o foloseau asasinii la Constantinopol, iar bărbatul știa să o execute perfect ca urmare a numeroșilor ani de practică.

După ce îi execută pe cei doi bărbați, asasinul așeză într-o traistă de piele paginile unui manuscris bizar cifrat și aruncă pe ambele cadavre un fel de pânză în formă de octogon. Apoi făcu semnul crucii cu mâna dreaptă, ca pe o binecuvântare, și ieși în stradă, unde dispăru printre umbre cu aceeași liniște cu care îi omorâse pe nefericiții aceia.

ERIC FRATTINI

Frații Matteo și Marcello Argenti învățaseră de la unchiul lor Giovanni Battista Porta studiul și magia codurilor și cifrurilor. Amândoi redactaseră unul din cele mai bune tratate despre criptografie din secolul XVII și despre felul în care se aplică diferite sisteme de siguranță pentru a împiedica citirea mesajelor și scrisorilor celor ce dețineau puterea.

Matteo reușise să descifreze o parte dintr-o misterioasă carte prin aplicarea de simboluri, înlocuindu-le cu litere din alfabet. La rândul său, Marcello reușise să decodifice o altă parte importantă a cărții, înlocuind fiecare literă necifrată printr-un număr de la 1 la 99 și folosind frecvențe variabile. Iezuitul Athanasius Kircher, mare erudit și membru al Universității Pontificale Gregoriene de la Roma, proprietar al misteriosului manuscris cifrat, copiase mai multe pagini din lucrare și le trimisese fraților Argenti.

Cardinalul François Lienart, consilier al marilor pontifi Gregorius XV și Urban VIII, se simți cuprins de frică în fața descoperirilor pe care frații Argenti le făcuseră în textul cifrat. Printr-un asasin de la Cercul Octogonus, puternicul cardinal reuși să-i aducă la tăcere, în numele Domnului, pe cei doi oameni de știință care ar fi putut să pătrundă în semnificația aceluia text periculos și tainic. Dar reșita nu va dura mult...

New Haven, Connecticut, Trei secole și jumătate mai târziu

Bătrânul bibliotecar și ajutorul lui intrară în cofetăria mică ce se afla foarte aproape de Greene Street. Zgomotul clopotului de deasupra porții de lemn dădea bun venit într-un paradis de culori. Era în mod cert singurul loc din Statele Unite în care se putea cumpăra cu cincizeci de cenți un savuros Vegyes Rétes. Bătrânului îi plăcea aroma pe care o împrăștia micile cuptoare și care îi pătrundea simțurile. Își mai amintea încă de prăjiturile acelea dulci umplute cu marmeladă de mere pe care i le făcea mama în Ungaria lui natală.

Omul dădu o monedă de cincizeci de cenți tinerei de la vitrina cu prăjituri, ce purta un fel de îmbrăcăminte de țară. Când îi întinse banii, fata văzu brațul stâng al bătrânului. Deși strălucea o culoare violetă, era încă vizibil numărul pe care i-l scriseseră după ce trecuse dincolo de porțile iadului, în lagărul de concentrare de la Auschwitz-Birkenau. Profesorul Aaron Avner își aminti, ca și cum totul se întâmplase ieri, de ziua în care părinții lui, în bucătăria casei din Budapesta, murmurau între ei în timp ce citeau cu îngrijorare ziarul: „Adolf Hitler, conducătorul Germaniei, își extinde puterea în Ungaria“.

Tatăl lui Aaron fusese un brav luptător în armata kaiserului, dar, în acel moment, amenințările de intervenție militară obligară guvernul ungar să sprijine politica regimului nazist, adoptând legi împotriva evreilor. Aaron își amintea precis de ziua aceea din 1935, în care partidul fascist cel mai important din Ungaria, condus de Ferenc Szálasi, intră pe scena politică. Premierul de atunci, Kálmán Darányi, încercă să-i mulțumească pe antisemiți și naziști impunând restricții